

#momentsdeconfinementby...

INS Terres de Ponent

Aquesta Setmana Santa, no hem pogut anar a menjar la mona a casa dels padrins, ho hem fet diferent. La meva padrina “Dolors”, que és una molt bona cuinera i fa unes mones boníssimes, ens va fer arribar el pa de pessic i un vídeo de com guarnir la mona. La meva germana i jo, vam seguir les seves instruccions i vam guarnir les nostres mones tal i com hagués fet ella. Per videoconferència ens vam menjar un tros de mona tots junts. Va ser una experiència molt “xula”.

Max Porta Vilalta (1r ESO A)

Durant el confinament pel coronavirus sento com si hi hagués una part de mi que no hi és, jo soc una persona que necessita moure's de lloc i també tinc moltes activitats extraescolars i algunes no les puc fer.

Quan són les vuit, al meu carrer es fica música per tal d'animar la situació i cada dia hem d'anar d'alguna cosa diferent, de verd, de vermell, d'americà, d'africà, etc.

Penso que el confinament està sent una ajuda per les persones que han d'estar a l'hospital curant els pacients.

Isaac Ibañez Millán (1r ESO B)

... no sé si soc l'única, però encara no em crec res d'això, és com un somni. Tot plegat ha passat tan ràpid, que no m'ha donat temps ni d'empassar-m'ho. Qui ho anava a dir: una pandèmia, tot el món confinat a casa, deures online... Tot això sembla digne d'una pel·lícula de ficció. I és que durant aquests dies, he pensat, he reflexionat... I la veritat és que no crec que ningú hagi trobat a faltar alguna cosa material. Tots trobem a faltar les rialles dels nostres amics, les tardes junts, i les avorrides i llargues classes a l'institut. Potser hi ha accions quotidianes com anar a l'institut o donar una abraçada a un amic, que ens semblen molt "normals", però ara les hem d'aprendre a valorar molt més del que acostumem a fer, per molt petites i simples que siguin.

Wissal Magoubi (2n ESO B)

Aquest confinament m'ha agafat per sorpresa, com a tothom; no m'havia parat mai a pensar que una cosa com aquesta pogués passar. Estic intentant, cada dia, fer alguna cosa productiva, però tots els dies em semblen exactament iguals. Enyoro molt els moments viscuts amb els meus amics i amb la meva família. Tinc moltes ganes que acabi el confinament i de poder tornar a la normalitat. No pensava que diria això: trobo a faltar l'institut i el seu professorat. Crec que, quan tot això acabi, aprendré a valorar molt més tots els moments i també les persones. Espero que tot el confinament i aquesta situació tan extrema acabi aviat.

Mireia Vivas (2n ESO B)

Som ocells tancats a la gàbia, ens han tallat les ales, ens han privat de poder volar. No ens podem escapar; el perill és a fora. Ens hem de conformar vivint tancats amb els nostres pensaments, convivint amb les mateixes persones un dia rere l'altre.

És complicat haver de veure una persona vint-i-quatre hores al dia, els trenta-tres dies que portem confinats i amb qui t'has discutit. Almenys tinc aquella mitja hora de pau en la qual trec a passejar la meva estimada gossa; és com la meva salvadora, la porto al camí del silenci i de la tranquil·litat.

Laia Rebull (3r ESO B)

Aquests dies la música és un ajut per passar el temps. Jo n'he pres exemple (potser una mica massa i tot) i em passo hores amb el saxo penjat. L'Orquestra de l'Escola de Música ens ha demanat gravar-nos tocant "l'Himne de l'Alegria", he ajudat a fer una *cover* de Queen al professor d'harmonia, amb els amics ens hem gravat tocant el "Bella Ciao", i jo sol he fet la "Cançó sense nom" d'en Lluís Llach a quatre veus, per no parlar de què cada dia surto a les vuit a tocar el "Resistiré" al balcó. Aquest és el meu mètode per passar l'estona.

Arnau Gimeno Aran (3r ESO C)

Aquests dies, que semblen interminables, he tingut molt temps per poder reflexionar sobre petites coses que abans del confinament no feia.

Un dels pensaments que més m'han donat voltes pel cap és la manera com valorem les coses i les persones, potser perquè pensem que les tindrem sempre amb nosaltres. Pensem en les persones que hi han sigut sempre i creiem que hi seguiran sent i, així, els traiem el valor; molts cops ho fem sense voler. Però aquests dies he après a valorar realment qui ha estat amb mi en tot moment.

I amb aquests dies acabarem valorant sortir al carrer, gaudir dels petits moments amb la gent que ens estima i acabarem donant importància a la rutina que teníem fins ara. Crec que aquest confinament pot ser dur però ens farà més forts, sobretot de ment.

Paula Niubó Nabau (3r ESO D)

En aquesta quarantena he trobat a faltar persones, rutines, costums i paraules, però també m'ha servit per apropar-me a qui sempre hi ha sigut, darrere de tots els detalls que, a mi, em semblaven irrelevants, la meva família. Abans del confinament, els nostres horaris eren atrafegats, els “hola” eren automàtics i les paraules escasses, però aquests dies de tranquil·litat, han fet que ens obrim, que ens entenguem, que aprenguem junts i que ens divertim. Hi ha hagut petits moments, grans moments, bons moments i mals moments, tots iguals d'importants com per escollir-ne només un, però en tots ells he sentit que ens uníem i que creixíem més com a persones. Quan tot això acabi, probablement l'estrès torni, però les paraules no s'esfumaran, les converses no quedaran reduïdes a un petit resum del dia, i les tardes de joc no seran cosa de les vacances, i és per aquest petit, però gran canvi que aquest és el meu “moment” del confinament.

Núria Pedrós (4t ESO)

Avui fa trenta-vuit dies que vam començar el confinament. Trenta-vuit dies des de l'últim moment de llibertat absoluta que han fet que valori més els petits detalls, les estones amb la família, tenir temps per a fer coses que m'agraden i que normalment no puc...

He de dir que ho estic portant molt millor del que em podia imaginar. Evidentment, trobo a faltar poder sortir al carrer quan vulgui, anar a veure els meus padrins, estar amb els amics o patinar en una pista en condicions, ja que al garatge és bastant complicat. Però necessitava desconnectar, trencar la rutina, dedicar-me temps i he de dir que fa temps que no estava tan bé amb mi mateixa.

Ariadna López Roca (4t ESO)

(...) Recordo que al principi estava molt estressada, solament veia tot el que m'estava perdent, tot el que no podia fer, aquells plans que em feien tanta il·lusió i que havia d'anul·lar, i també, estava espantada per tot el que intuïa que s'esdevindria. Ara, en canvi, em centro més en altres coses, en absolutament tot allò de què puc gaudir. De les coses més petites a les més grans, com: la família, les persones del meu voltant que aprecio de veritat, la meva salut i la de totes les persones que estimo i la de les seves famílies, de l'aire que respiro, de la pluja, de tots els sentits (vista, oïda, olfacte...) (...)

Aida Vilapinyó Carné (1r BATXILLERAT)